

V. NEKROLOGI

PROFESOR JAROSŁAW MIKOŁAJEWICZ (1964-2016)

W dniu 15 czerwca 2016 r. po długotrwałej chorobie zmarł w wieku 52 lat prof. UAM Jarosław Mikołajewicz, wieloletni pracownik Katedry Teorii i Filozofii Prawa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Odszedł od nas ceniony i oddany swej pracy uczony, który całe swoje zawodowe życie związał z naszym Wydziałem.

Jarosław Mikołajewicz urodził się 14 marca 1964 r. w Jarocinie; tamże ukończył liceum ogólnokształcące w 1983 r. i w tym samym roku rozpoczął studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji UAM w Poznaniu, które ukończył w 1988 r. 1 października 1988 r. rozpoczął się nowy etap w Jego życiu zawodowym – został zatrudniony w ówczesnej Katedrze Teorii Państwa i Prawa, przemianowanej następnie na Katedrę Teorii i Filozofii Prawa. Od tego czasu zaczął się intensywny okres Jego współpracy z najwybitniejszymi profesorami Katedry: Zygmuntem Ziemińskim, Maciejem Zielińskim oraz Sławomirą Wronkowską, będącymi, obok prof. Leszka Nowaka, najwybitniejszymi przedstawicielami poznańskiej szkoły teorii prawa. To na ten fakt zwróciła szczególną uwagę w swej opinii profesorskiej Jolanta Jabłońska-Bonca, która o Jarosławie Mikołajewiczu pisała: „należy podkreślić dużą pracowitość Autora i oryginalność dorobku, a także godne podkreślenia przywiązanie do mistrzów szkoły poznańskiej teorii prawa (czy raczej obecnie do poznańsko-szczecińskiej) oraz na wolę kreatywnego rozwijania, uzupełniania lub korygowania twierdzeń swoich nauczycieli”.

To właśnie pod opieką naukową prof. Sławomiry Wronkowskiej przygotował rozprawę doktorską *Prawo intertemporalne. Zagadnienia teoretycznoprawne*. Na tej podstawie w 1998 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w 2010 r. po kolokwium habilitacyjnym oraz na podstawie rozprawy habilitacyjnej *Zasady orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Zagadnienia teoretycznoprawne* (Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2008).

W twórczości naukowej Profesora Mikołajewicza wskazać można trzy obszary zainteresowań. Pierwszy z nich to problematyka prawa intertemporalnego. Drugi obszar badawczy to kwestie aksjologiczne prawa. Trzeci obszar zagadnień to badania nad zasadami orzecznictwami Trybunału Konstytucyjnego. Jednak najważniejszą pozycją jest praca zbiorowa pod Jego redakcją *Problematyka intertemporalna w prawie. Zagadnienia podstawowe. Rozstrzygnięcia intertemporalne. Geneza i funkcje* (C. H. Beck, Warszawa 2015, ss. 709), w której zawarł pełny obraz prawa intertemporalnego ujętego z perspektywy różnych gałęzi prawa.

Jeśli chodzi o osiągnięcia w opiece naukowej, to Profesor Mikołajewicz wypromował jednego doktora, tj. A. Godek. Nadto był też recenzentem w trzech przewodach doktorskich: I. Wacha z Uniwersytetu Szczecińskiego, T. Zińskiego z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza i G. Góralczyka z Uniwersytetu Wrocławskiego oraz w dwóch przewodach habilitacyjnych, tj. T. Barankiewicza (Katolicki Uniwersytet Lubelski) oraz W. Dziedziaka (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej).

Profesor Mikołajewicz pełnił też wiele funkcji organizacyjnych, m.in. był rzecznikiem dyscyplinarnym dla nauczycieli akademickich UAM, członkiem Senackiej Komisji Statutowej, Komisji

Prawnej Senatu, Lektorskiej Komisji ds. Redakcji Statutu, a także pełnomocnikiem Dziekana Wydziału Prawa i Administracji UAM ds. wdrożenia reformy studiów prawnych w latach 1999-2002. Brał udział w zespołach eksperckich i konkursowych (ekspert konkursów Opus i Preludium NCN-u). Był członkiem Komisji Legislacyjnej KSN NSZZ „Solidarność”. Uczestniczył w organizowanych przez Kancelarię Prezydenta RP seminariach poświęconych projektowi ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Na szczególne podkreślenie zasługują osiągnięcia dydaktyczne Profesor Mikołajewicza. Napisał pięć podręczników, z których dwa adresowane były do studentów prawa, natomiast trzy pozostałe skierowane były do uczniów szkół podstawowych, gimnazjów i średnich.

Wielkim osiągnięciem Profesor Mikołajewicza było kierowaniem zespołem, który realizował, sfinansowany z funduszu NCN-u, projekt dotyczący problematyki intertemporalności prawa. Profesor otrzymał również wiele nagród: nagrodę Ministra Edukacji Narodowej, 7 nagród dydaktycznych i naukowych Rektora UAM oraz nagrodę Dziekana Wydziału Prawa UAM.

Warto zaznaczyć, że Profesor Mikołajewicz nie zaniedbywał swego rozwoju zawodowego. W 1990 r. złożył egzamin sędziowski, a w 1992 – uzupełniający egzamin radcowski. Jego doświadczenie prawnicze kształtowało się w ramach wykonywania zawodu radcy prawnego w poznańskim ośrodku TVP w latach 1994-2000.

Powyższy zestaw suchych faktów biograficznych nie oddaje jednak w całości osobowości prof. UAM Jarosława Mikołajewicza, Jego szczególnego zaangażowania w pracy z młodą kadrą naukową. Należał do tej grupy naukowców, którzy traktują swoją pracę jako rzeczywiste powołanie, w najlepszym tego słowa znaczeniu. Jest jeszcze jedna cecha osobista Profesora Mikołajewicza, którą trudno „wysłedzić”, czytając Jego prace. Był bowiem osobą o dużej życzliwości wobec dyskutantów, a Jego potrzeba słuchania i wysłuchania racji była, można by rzec, potrzebą naturalną. Społeczność akademicka naszego Wydziału straciła nie tylko znakomitego badacza, ale także życzliwego kolegę – dobrego ducha całego Wydziału Prawa i Administracji UAM w Poznaniu.

Marek Smolak